

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 993: Lìa Danh Ngôn Tướng, Nghĩa Là Cần Biết Tự Tánh Không Phải Là Chỗ Danh Ngôn Có Thể Thấu Đến

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 085)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lìa danh ngôn tướng, nghĩa là cần biết tự tánh chẳng phải là chỗ danh ngôn có thể thấu đến. Chẳng phải là nói không có danh tự, không có ngôn thuyết, không có tướng. Chỉ cần đối với giả tướng của danh ngôn, tâm không thủ trước, tức là Như Lai.】

Kinh này cùng với Bồ Tát Mã Minh trong “Đại Thừa Khởi Tín Luận”, đều là dạy bảo chúng ta sự nhập môn của Phật pháp, cần phải lìa danh tự tướng, lìa ngôn thuyết tướng, lìa tâm duyên tướng. Kỳ thực mà nói, lìa ba tướng này, chính là “lìa niệm” mà kinh này đã nói, đây là công phu tinh thuần đến chỗ tột cùng. Đoạn giải thích ở chỗ này rất rõ ràng. Danh ngôn, danh là danh từ, danh tự, ngôn là ngôn thuyết, ý nghĩa của nó là dạy cho chúng ta, cần phải hiểu rõ chân như bốn tánh không có danh tự, chúng ta ngày nay vạn bất đắc dĩ mới gọi nó là chân như bốn tánh. Kỳ thực nó cũng không gọi là chân như, nó cũng chẳng gọi là bốn tánh, là vì để biểu đạt ý nghĩa này cho thuận tiện, nên vạn bất đắc dĩ phải giả lập danh từ đó, quý vị không thể cho là thật; quý vị mà cho là thật, thì quý vị mê rồi, quý vị sai rồi. Đây là đưa ra một ví dụ. Hết thảy các tướng đều không có danh tự, danh tự chẳng qua chỉ là một công cụ để giao tiếp với nhau mà thôi; tuyệt đối không được chấp trước, chấp trước thì quý vị sai rồi, quý vị mê rồi, chân tướng sẽ không thể thấy được. Cho nên “tự tánh chẳng phải là chỗ danh ngôn có thể thấu đến”, không những tự tánh không phải là chỗ danh ngôn có thể thấu đến, mà tướng cũng không phải là chỗ danh ngôn có thể thấu đến. Lão Tử của Trung Quốc chúng ta thuở xưa, trong cuốn sách “Lão Tử” câu đầu tiên có nói “Danh khả danh, phi thường danh”, ngài hiểu được danh là giả danh. Thường danh là không có danh, vốn không có danh tự thì đó gọi là

“thường danh”, “thường” có nghĩa là bất biến. Danh thì sẽ thay đổi, quý vị thích đặt cho nó danh tự gì, thì nó có thể gọi là danh tự đó.

“Chẳng phải nói là không có danh tự, không có ngôn thuyết, không có tướng.” Danh tự có thể có, là do giả thiết. Ngôn thuyết cũng có thể có, tướng trạng cũng có thể có. Danh tự, ngôn thuyết, sắc tướng chúng đều sẽ thay đổi. Phật pháp chúng ta nói đồ thật, đồ giả, thì đồ thật sẽ không thay đổi, đồ giả thì sẽ thay đổi. Ví như tỷ dụ chúng ta vừa nêu ra, chúng ta dùng vàng ròng làm thành một cái tướng, quý vị xem tướng thì sẽ biến đổi, nhưng chất vàng của nó sẽ không biến đổi. Quý vị dùng một cân vàng ròng, quý vị làm thành một pho tượng Phật, nó vẫn là nặng một cân, nó vẫn là một cân vàng ròng. Quý vị không muốn tượng Phật, đem nó tạo thành một pho tượng Bồ Tát, tướng liền thay đổi, nhưng số vàng đó không đổi, vẫn nặng ngần ấy. Tôi cái tướng gì cũng không muốn, tôi đem vàng ròng nặn thành một cục tròn, là cái tướng cục tròn; đúc thành một khối vuông, là tướng khối vuông; vàng thì không đổi, tướng thì sẽ đổi. Cái sẽ thay đổi là giả, cái không đổi là thật. Cho nên quý vị phải hiểu rõ, danh tự sẽ thay đổi, không phải là thật; ngôn thuyết sẽ thay đổi, không phải là thật. Tướng sẽ thay đổi, không phải là thật; tự tánh không đổi, tự tánh mới là thật. Lìa tướng không phải là nói những ngôn thuyết, danh tự tướng này đều không cần đến, không phải vậy; mà là lìa cái tướng chấp trước ở trong tâm chúng ta, chỉ cần trong tâm quý vị đối với hết thấy đều không chấp trước thì gọi là lìa tướng. Phật Bồ Tát lìa hết thấy tướng, là mang ý nghĩa này, điều này không thể không biết.

“Chỉ cần đối với giả tướng của danh ngôn, tâm không thủ trước”, thủ là gì? Là phan duyên. Không phan duyên, không chấp trước, điều này gọi là lìa tướng. Phía trước giảng ngã tướng, nhân tướng, chúng sinh tướng, thọ giả tướng, đây gọi là lìa tướng. Lìa tướng chính là Như Lai, lìa tướng thì kiến tánh, lìa tướng thì thành Phật.